

Звичайні будні станції Сарни

Основною роботою вузлової вантажно-пасажирської станції Сарни Рівненської дирекції залізничних перевезень нині є співпраця з Білоруссю із перевезення вантажів. Проте, наскільки успішним був для станції минулий рік, і з яким настроєм у Сарнах розпочинають роботу у 2014-му, кореспондент газети поцікавилася у начальника станції Олександра Жовтяка.

– Минулого року ми незмінно для себе навантажували ліс і металобрухт, вивантажували будівель-

ні матеріали, а також нафтопродукти з Білорусі і Прибалтики – на станції Сарни їх розподіляють для подальшого перевезення територією України. Минулий рік може охарактеризувати як успішний. За показниками відправлення вагонів ми спрацювали на 103,6% відповідно до показників 2012 року. Обсяги навантаження та вивантаження також стабільні – відповідно 100,3% та 98,1% до показників 2012-го.

Оскільки у Сарнах нема великих підприємств, як, наприклад, поблизу Клесова, об'єктивно нема підстав розраховувати на збільшення обсягів. Проте наш постійний партнер – місцевий держлісгосп – стабільно вантажить ліс, співпрацює з нами і Сарненський

завод мостових технологічних конструкцій – зараз він в основному відправляє свою продукцію в Афганістан і Російську Федерацію. Обсяги навантаження не такі значні, як хотілося б, працюємо в умовах високої конкуренції з автоперевізниками, але постійно співпрацюємо зі заводом.

Тому стабільність – це основна риза у роботі нашої станції.

Щодо змін, які відбулися на станції, то зараз у нас тривають ремонтні роботи даху і платформи вокзалу. У нинішньому році сподіваємося на те, що вдасться повністю відремонтувати й оновити вокзальний комплекс, зробити приміщення комфортнішими для залізничників і для пасажирів. Три роки тому ми отримали відремонтоване адміністративно-побутове приміщення. Це стало для нас значною подією, адже у нас на станції здійснюються митний і прикордонний огляди вантажних вагонів, які рухаються у напрямку станції Удрицьк, розташованої безпосередньо перед кордоном,

яка обслуговує лише пасажирські поїзди. Зрозуміло, що ми мали значну потребу у просторому й функціональному приміщенні на цій станції. Нині тут розташована товарна контора, адміністративні кабінети, актовий зал, а також санітарний блок з усіма умовами, необхідними для зручної праці залізничників.

Колектив станції поповнюється молодими кадрами. У 2013 році

до нас прибули молоді спеціалісти – троє регулювальників руху поїздів і один приймач поїздів. Усі вони навчалися у Здолбунівському професійному ліцеї залізничного транспорту, це – кваліфіковані й обізнані випускники, що мають усі підстави стати фаховими залізничниками.

Лілія ХОМИШИНЕЦЬ
Фото автора

Чергова по станції Сарни Ольга БіЛОТІЛ: “Чергова не має права на помилки та емоції”

Одним із переможців конкурсу на звання “Кращий за фахом працівник Львівської залізниці” у 2013 році стала чергова по станції Сарни Ольга Білотіл. Її робочий стаж на різних залізничних посадах становить 35 років, але більшість часу вона пропрацювала черговою по станції. А коли лише прийшла на роботу, навіть не уявляла, що “доросте” до цієї посади.

Народилася Ольга Білотіл у селищі Малинськ на Рівненщині у сім'ї залізничника – її батько був колійником. Згодом родина переїхала у Сарни. Після закінчення середньої школи настав час обирати професію, і дівчина вирішила

обрати батьків професійний шлях – пішла працювати на залізницю. Лукашу Павловичу Сергійчуку завжди давали грамоти за відмінну працю, ставили у приклад, тому дочка вирішила не відставати від батька. Навчатися дівчина пішла у Брестське залізничне училище за спеціальністю “Експлуатація залізничних доріг”. По закінченні навчання у 1978 році залишилася у Білорусі і рік працювала на станції Гомель стрілочником, а згодом стала черговою по парку. Працювати там було неважко, люди добрі і тямущі, з мовою теж проблем не виникало – офіційно всі спілкувалися російською, проте на побутовому рівні українською – у Гомелі тоді жило багато українців. Ольга розуміла, що залізнична праця потребує постійного вдосконалення і навчання, тому через деякий час вступила на заочне відділення до тодішнього Оршанського технікуму залізничного транспорту.

У житті кожної людини настає час, коли вона починає відчува-

ти потяг до рідних країв – отак і Ольга Лукашівна не витримала й повернулася у Сарни. Тут почала працювати стрілочником, бо інших вакантних посад на той час не було. Ішов 1980 рік, якому судилося стати останнім для стрілочників у Сарнах. У 1981-му в Сарнах зробили електричну централізацію стрілок. Того ж року начальник станції, добряче випробувавши підопічну – а доводилося заміняти колег і йти до стрілочних постів, які були розташовані за кілька кілометрів від того місця, де працювала Ольга Лукашівна, переконався, що вона надійний спеціаліст. І знову службова кар'єра Ольги Білотіл рушила вгору. Вона стала черговою 309-го колійного поста, що належав станції Сарни, згодом працювала черговою на 89 та 84 колійних постах, на колійному пості Мала Язвинка, який теж належить до станції Сарни. Тут вона працює донині. Із введенням електричної централізації черговим по станції стало значно легше виконувати свою роботу. Бувало, що

взимку стрілки час від часу замерзали так, що ключем було важко повернути, але з роботою чергові завжди справлялися.

– Коли вступала в училище, – розповідає Ольга Лукашівна, – не повністю уявляла собі майбутню роботу. А те, що працюватиму черговою по станції – теж не спадало на думку, та й достеменно не знала, що ж потрібно черговим робити. Батько помер рано, і розповіді про це було нікому. На перший погляд здавалося, що чергові тільки те й роблять, що стоять зі сигнальним диском, проводячи поїзди (усміхається). Але я ніколи не боялася роботи – зараз спостерігаю таке у своїх практикантів, яких навчаю працювати за пультом. Робота чергового по станції вимагає математичного складу розуму – треба розраховувати, який поїзд на яку колію пустити і як краще організувати роботу, щоб виконати все технічно грамотно.

Черговому по станції дуже важливо знати інструкції, зберіга-

ти холодну розсудливість у будь-якій ситуації, не лякатися, але й не розслабитися. Скільки років працюю, здавалося б, знаю нюанси роботи, а нерідко трапляються ситуації, коли доводиться відобувати з пам'яті найменші деталі інструкцій.

На запитання про те, завдяки чому вона заслужила перемогу у конкурсі “Кращий за фахом працівник Львівської залізниці”, Ольга Лукашівна каже, що це не лише досвід і вміння, але й бажання передавати свої знання іншим. Вона була наставником для десятків студентів, які проходили практику і робили перші кроки в опануванні професії. Можливо, секрет ще й у тому, що навіть у дуже напружених ситуаціях вона завжди спокійна – не почувеш від неї підвищеного голосу. Окрім того, дається взнаки педагогічний талант, отриманий “у спадок” від дідуся – уміє Ольга Лукашівна навчити, пояснює зрозуміло й доступно. Викладачі в училищі навіть скеровували її проводити заняття, коли потрібно було когось замінити. Тож тепер свої вчительські здібності Ольга Білотіл поєднує з роботою – і отримує від цього задоволення.

Лілія ХОМИШИНЕЦЬ
Фото автора